

Albert Timca
Melléd szántak

ALBERT TÍMEA

Coventry

Arra ébredtem, hogy Tucker legyezi az arcom egy papírdarabbal.

– Luna, ébresztőőő, hasadra süt a naa-aaap!

– Hagyjál! – fejemet mélyebbre fúrtam a hófehér óriáspaplanban. Bárcsak itt maradhatnék örökre, a biztonságot jelentő pihe puha paplan mennyországban.

– Luna, leveled jött!

Őszintén, reggel kilenckor baromira nem érdekelt semmiféle levél sem. Felőlem akár maga a pápa is írhatta volna. Utáltam korán kelni. Meg úgy mostanában nagyjából mindent utáltam. Na nem azért mert második dackorszakomat éltem, hiszen múlt héten töltöttem be a 23-at. Egyszerűen nem motivált semmi. Másfél éve fejeztem be az egyetemet, és az volt a tervem, hogy mostanra már híres költőnő leszek, és a verseimet mindenhol publikálják szerte a világon. Felolvasóestekre járok, titkos alkotókörökbe, párizsi szalonokban összesúgnak az emberek a

hátam mögött, hogy itt ez a pimaszul fiatal költő, akinek a lába előtt hever a fél világ. Tudom-tudom, nőjék fel! De nem akartam! Mióta az eszemet tudom verseket írtam. Három éves voltam, amikor odaálltam a szüleim elé, és közöltem velük, hogy én költő leszek.

Aztán tessék, most itt vagyok, 23 évesen, idejét nem tudom, hogy mikor írtam bármi használható utoljára, és decemberben lejár a határidő, amit magamnak, és Charlesnak aka Apámnak adtam. Ez volt az egyezségünk. Ő támogatja még örült elképzeléseimet év végéig, de utána ha továbbra sem leszek híres, vagy bármi amiből meg tudnék élni, akkor el kell kezdenem saját lábamra állni. Fairnek éreztem ezt. De a lelkiállapotomon kicsit sem segített azt kell, hogy mondjam.

Szóval ti is láthatjátok, mennyire nem volt semmi okom arra, hogy kibújjak a világ legbiztonságosabb helyéről, csak azért, mert a hasamra süt a nap...

De Tucker nem adta fel.

– Luna Drágám, nézd mit hoztam!

Tucker Green. A megtestesült tökély. Az én megtestesült tökélyem. Tucker minden volt, ami én nem. Elsősorban boldog, kiegyensúlyozott és

sikeres. Tuckert 7 éves korom óta ismerem. Mindig is a szomszédunkban éltek, aztán láss csodát éppen úgy ügyvédnek készült, mint Charles, akarom mondani az Apám. Innen meg már csak egy bolhaugrás volt, hogy Charles be vegye a cégébe. Olyanok voltak, mint borsó meg a héja. Még közös belső poénjaik is voltak. Néha olyan érzésem volt, mintha Apám fiaként tekintett volna rá. Néha egészen bizarr volt. Lévén, hogy én voltam a lánya. Most komolyan, ha bárki is választhatna egy költőnő lány meg egy ügyvédnek tanuló szomszédfiú közül, ki ne választana engem? De valahogy mi felénk a dolgok nem voltak ennyire egyszerűek. Olyan 14 lehettem, mikor először feltűnt, hogy mennyire jól kijönnek egymással. Aztán Charles folyton elkezdte duruzsolni a fülembé, hogy minket a sors is egymásnak teremtett Tuckerrel. Hát nem is tudom. Akkor ő 16 volt, és mint minden nem normális tinédzsert, Tuckert csak a jogi könyvek, meg dokumentum filmek érdekelték.

Engem meg? Engem akkoriban csak a plátói szerelmek. Baromi szerelmes voltam egy Andrew Norton nevű srácba, aki éppen a mi giminkbe járt. Szóval ahogy látjátok, egyértelműen nem voltunk

egymás érdeklődési körének komplementerében. Sőt.

Olyan ellentétes pályán mozogtunk, mint egy Föld felé száguldó aszteroida, és a Szaturnusz egyik hűséges holdja. A valóságban nem volt megírva nekünk semmiféle közös jövő. De Charles és Tucker szülei ezt nagyon is máshogy gondolták. A mai napig biztos vagyok benne, hogy egyszer ők titokban összeültek, és gyártottak egy összeboronálási tervet. Ezzel pedig megpecsételték a sorsunkat. Legalábbis ők így hitték.

Tucker 20 éves volt, mikor elkezdett hivatalosan udvarolni nekem. Állítása szerint felébredt egy napon, és azt érezte, hogy megvilágosodott. És a megvilágosodásának középpontjában én álltam. Luna Holden.

Mivel Andrew-val a dolgok nem nagyon alakultak sehogy. Azonkívül, hogy hetente teleírtam egy füzetet az iránta érzett szerelmem ihlette versekkel. Ráadásul végül el is költözött ösztöndíjjal Amerikába. Így az a projektem zsákutcás lett. De távozása után, még mindig rettentő aktív voltam a verseket illetően, szóval a Keserű Szonettek Andrew-nak gyűjteményem

végül közel 400 darab verset tartalmazott. Valahol belül pedig ez lett a mércém. Talán még ma is ez. Számomra az az igazi szerelem, ami alkotásra késztet. Nem igazán kell hozzáfűznöm ahhoz semmit, hogy jelenleg ki sem akarok kelni az ágyból.

A törött szívem nem akart gyógyulni, szóval valahogy végül a mit veszíthetek égisze alatt, beadtam a derekam Tuckernek.

Tuckerrel randizni olyan volt, mint ahogy a nagy könyvben meg van írva. Klisés. Mindent megtett, amire egy nő vágyhatott. A gond csak az volt, hogy én valami egészen mást kerestem. De ezt senki nem értette meg. Hiszen Tucker annyira tökéletes. És az is, valóban... De nem az én szívemnek.

– Luna, leveled jött!

De persze nem lehettem vele bunkó, csak azért, mert ő sikeres, és tudja mit akar. És szerettem is persze, hiszen majd három éve együtt jártunk... Csak úgy összességében sokkal jobban szerettem volna aludni inkább.

Végül kidugtam a kezem a paplan alól, jelezvén, hogy helyezze bele a levelet. És mikor megtette berántottam, mint egy zsákmányt.

A bélyegből azonnal kiszúrtam, hogy Ausztráliából jött. Alig akartam hinni a szememnek. Mint aki a lottón nyer, úgy dobtam le magamról a takarót, hogy tisztán lássam valódi-e az amit a kezemben tartok. Egy lendülettel feltéptem. Egy gyönyörű selyemfényű fehér kártya volt benne.

– Ezt nem hiszem el! Ezt nem hiszem el!

– Luna, mi történik? Mit kaptál?

– Meghívó!

– Kitől?

– Az unokatestvéremtől!

– Nem is tudtam, hogy az unokatestvéred Ausztráliában él.

– Áh igen, hosszú történet. A családom egy része nem igazán örül ennek. De most ez lényegtelen! Maud megházasodik, ezt el se hiszem!

Tucker arcán továbbra is látszott, hogy nem tudja felvenni a ritmust. Elsősorban a sztori ritmusát, másodsorban meg a 180 fokos hangulatváltozást.

– Maud az unokatestvérem, de mint tudod nem igazán szeretünk róla beszélni a családban. Mert van egy olyan hülye elképzelése a rokonaim egy részének, hogy neki Mattel kellett volna maradnia,

és szerintük nagy hiba volt, hogy lecserélte a férjét egy huligán olaszra. Legalábbis ők így hívják Jesst. Csak azért mert zenész, meg világutazó... Tudod milyen Charles... ha valamit a fejébe vesz, akkor azt onnan ember ki nem törli. Attól, hogy ő nem hisz az igaz szerelemben és szerinte a partneri viszony sokkal fontosabb, mint... – itt elharaptam a mondatot, hiszen tisztában voltam vele, hogy a mi kapcsolatunk is félig meddig ilyen „okos döntés” volt. Okos döntés a családjaink részéről, részemről meg... nem is tudom... kezdtem beletörődni, hogy talán egyetlen nagy szerelem jár csak mindenkinek per élet, és az enyém Andrew Norton személyében valahol az USA-ban tengeti a napjait, anélkül hogy halvány lila fogalma is lenne arról, hogy én a világon vagyok. Ha pedig ez így van, akkor miért is ne fogadhatnám el azt amit az élet ad, és különben is azért Tucker tényleg nem volt egy rossz pasi. A szeme is szép volt, meg mondjuk jól is csókolt. Talán egyszer még verset is írok róla... talán...

– Luna!

– Igen?

– Már megint csinálod!

– Mit?

– Azt, hogy a fejedben egy órás filmet forgatsz valamiről, miközben éppen beszélgettünk.

– Ja, bocsí!

– Szóval, ha jól értem akkor kiköltöztek Ausztráliába?

– Igen! Annyira menő, nem? – képzeletben persze már a fehér homokos tengerparton szaladgáltam fel alá, miközben persze én kapom el a csokrot majd...

– De, hogy hogy nekem sose mondtál róla semmit?

– Nem tudom... én sem mindig tartottam vele a kapcsolatot. Csak ahogy kiköltözött. Nézegettem a fotóit, aztán ráírtam, hogy hogy került oda, meg ilyenek...

– Szóval akkor elmész az esküvőre?

Kezdtém magam úgy érezni, mint valami vallasáson. Nem igazán értettem mi ez a furcsa hangnem.

– Megyünk! Természetesen!

Oké, itt hozzáteszem, hogy én eléggé szerettem nem megfontolt döntéseket hozni. Szóval nyilván egy pillanatig sem merült fel bennem, hogy egy ilyen lehetőségre majd én nemet mondok. Tucker meg... hát majdnem 5 éve együtt voltunk,

evidens, hogy esküvőkre együtt járnak a párok, nem?

– Luna kisszívem, és nagyon örülök, hogy téged ez most ennyire boldoggá tesz, de ugye tisztában vagy vele, hogy két repjegy Ausztráliába egy vagy.

– Jaj köszi, hogy ünneprontó vagy!

Azzal a lendülettel, mint egy nem dackorszakban lévő óvodás a fejemre rántottam a paplant, és behunyt szemmel álmodoztam tovább. Nekem aztán senki ne mondja meg, hogy miről álmodozzak és miről ne.

A következő két teljes hét alatt nem szóltam Tuckerhez, és emellett éhségstrájkot folytattam. Csak almát és müzlit ettem. Meg néha kínai tasakos levest fél fontért. Ezzel is mutatva, hogy igenis össze lehet spórolni egy valag pénzt, ha nagyon akarja az ember.

Éppen próbáltam észrevétlen leosonni a konyhába, a negyedik almámért. De nem volt szerencsém, mert Tucker rajtakapott, ahogy a sarokban majszolom a vacsorámat.

- Oké Luna, meddig akarod ezt csinálni?
- Mit? – tettem az ártatlant.
- Azt, hogy csontsoványra éhezted magad!
- Ameddig össze nem gyűlik a pénzem Ausztráliára.
- Luna édesem, tudod nagyon jól, hogy mennyire szeretlek, de azzal, hogy kevesebbet eszel, ugye te is tudod, hogy nem gyűlik a pénzed? Ugye tudod? Nem válaszoltam, mert sértőnek éreztem a hangnemet is, meg azt is, hogy nem nézi ki belőlem, hogy tudok számolni.
- Luna, ha pénzt szeretnél gyűjteni, akkor munkát kell keresned.
- Mindig ezzel jött, komolyan, már kezdett elegendő lenni belőle, de nagyon.
- Ó persze, mert neked könnyű Tucker. Ott ülsz az Apám mellett, és mióta csak ismerlek, neked minden csak úgy az öledbe hullik!
- Kérlek ne kezdjük ezt megint. Igenis megdolgoztam azért, hogy ott ülhessek...
- Aham...
- Mit akarsz ezzel mondani?
- Azt, hogy mind a ketten tudjuk, hogy, ha nincs Charles, akkor lehet, hogy az életed teljesen máshogy alakul.

– Lehet, de ezt már soha nem tudjuk meg.

Utáltam az anyagiakon vitatkozni, meg úgy összességében bármin is vitatkozni. Én a kis békés, biztonságos világot szerettem, ahol senki nem bánt, és minden rendben. Plusz a számlákat sem kell befizetni.

Lezártak tekintetem a beszélgetést, és bekuckóztam a vendégszobánkba. Az utóbbi napokban elég sok időt töltöttem ott egyedül és arról ábrándoztam, hogy milyen lehet 24 órán át repülni egy másik kontinensre. Soha nem hagytam még el Európát. És Ausztrália meg annyira egzotikus volt, egyszerűen nem bírtam kiverni a fejemből. Nem volt olyan opció, hogy én nem megyek. Nekem ott kell lennem!!!

•

sms Maud

•

Már majdnem aludtam, mikor Tucker kopogtatott az ajtómon.

– Luna kérlek fejezzük ezt be...

– Mit? – jó alapjáraton nem vagyok ám ennyire bunkó, de egy ideje azt éreztem, hogy mindenki

ellenem van. Mintha mind a két férfi az életemben azon lenne, hogy megmondják mit is kellene csinálnom. És ezt nagyon nem éreztem korrektnek, mert ők túlerőben voltak. Azt éreztem, hogy dupla olyan erővel kell küzdenem, hogy ki tudjak tartani az álmaim mellett.

– Ezt az éhségstrájk dolgot. Meg, hogy külön alszunk... ha neked ennyire fontos Ausztrália, akkor... – Hirtelen felcsillant a szemem, és újra hinni kezdtem a világ egyensúlyában, egészen 3 másodpercig... – Akkor esetleg jövőre össze tudunk annyit spórolni, hogy...

– De én most akarok menni, nem érted? Az esküvő nem jövőre lesz, hanem most! 2 hét múlva!!!

Éreztem, hogy kicsit könnyes is lett a szemem, ami még engem is meglepett. Meglehetősen ritkán sírtam.

– Oké, akkor talán egy jegyre össze tudjuk rakni a pénzt. Én meg úgysem ismerek senkit, nekem ez nem annyira fontos, mint neked. És kérhetsz pénzt Édesapádtól.

Hirtelen a világomba megint béke költözött. Nehéz volt megmagyarázni, hogy miért... Valamiért hihetetlenül fontossá vált számomra,

hogy eljussak... fontosabbá, mint bármi. Még akár meg is alázkodnék Charles előtt.

Tuckerrel nem törődve kirohantam a depi szobámból, be a hálókba, kitéptem a szekrényből a kedvenc kötött kardigánom és már viharzottam is le a lépcsőn.

– Luna most meg hova mész? – próbálta felvenni ismét a dolgok folyását Tucker. Néha tényleg elképzelem, hogy egyszer írok neki egy Luna határozó kézikönyvet.

– Átmegyek Charleshoz!

– De este 9 van!

Erre nem válaszoltam semmit. Néha olyan volt Tucker, mint az 1×1. Egyszerű. Néha megosztott ilyen evidens infókat a másikkal. Nem vagyok sült bolond, hát csak tudom tán, hogy mennyi az idő. 23 múltam értek a digitális és az analóg órákhoz is. Persze szerettem őt, meg minden, de annyi év együtt, és még mindig megdöbrent, ha olyat csináltam amit ő mondjuk nem. Vagy ami az ő normáiba nem fért bele. Esküszöm, néha mintha két külön bolygón éltünk volna.

Becsaptam magam mögött az ajtót.

Holbrooks

Charles, Coventry északi részén élt, Holbrooksban, tőlünk nagyjából 15 perc autó útra. Imádtam ezt a helyet, elvégre itt nőttem fel. De három éve beköltöztünk a belvárosba, ahol egy kis kétszintes mini apartmant béreltünk. Az alaprajzát tekintve nem volt annyira mini. Viszont a felső rész tetőtér volt, és bár nekem tökéletes volt, Tucker sokszor úgy tűnt benne, mint egy óriás a babakádban. Viszont a munkája és az egyetem miatt neki ez így kényelmesebb volt. Én meg? Nekem csak az volt a fontos, hogy legyen egy kis alkotósarkom, ahová elvonulhatok, és álmodozhatok az élet nagy dolgairól. Meg persze olvashatok éjszakába nyúlóan.

Talán jobb lett volna, ha nem csak úgy betoppanok Apámhoz, de hát mégis én voltam az egyetlen lánya. Fejben készítettem egy mérleget, hogy vajon milyen esélyeim vannak az újabb kölcsönre. Tudtam, hogy van benne némi rizikó, és már eleve évek óta támogattott, én meg nem

igazán jutottam közelebb a hírnévhez, vagy bármiféle stabil bevételhez... De meg kellett próbálnom!

Megérkeztem. Az ajtón még mindig az az ezer éves oroszlán fej kopogtató volt, ami már gyermekkoromban is. Az évek során teljesen fényesre kopott az alsó része. Hármat kopogtattam. Ez volt a titkos védjegyem!

Bár este fél tíz volt, Charles most is úgy nézett ki, mintha éppen munkába indulna. Hófehér ingje vasalt volt, haja belőve, illata felhőkben lebegett körülötte.

– Luna! Mi járatban?

Tessékelt be. Régen nehezteltem rá, hogy soha nem ölel meg, és soha nem ad egy puszit sem. De ma már akkor lepődnék meg, ha ez máshogy lenne. És különben is, most a segítségére volt szükségem, szóval nem akadhattam fel ilyen apróságokon.

A ház olyan volt, mint valami kiállítóterem. Mindig minden ugyanazon a ponton volt. A kulcsok, a cipők, minden. Apám maga volt a megtestesült precízesség. Sejthetitek, hogy velem ellentétben.

Gondolkoztam, hogy kerteljek-e, vagy azonnal a közepébe csapjak. Mivel ügyvéd volt, így nem működtek nála ezek a puhítás dumák. Szóval belevágtam:

– Charles, az a helyzet...

Láttam, hogy forgatja a szemét. Ki nem állhatta, hogy nem hívom Apának. Ez egy hosszú történet, és én már nem igazán tulajdonítok neki nagy jelentőséget, de úgy tűnik ez mindig újra, meg újra előjön. Az igazság az, hogy 13 voltam, mikor elveszítettem Édesanyámat. Charles pedig azon a napon megváltozott. Mindannyian sokat veszítettünk, én egy Anyukát, Margaret a testvérét, ő pedig egy feleséget. De valahogy Charles úgy viselkedett, mintha egyedül ő veszített volna. Komor lett, bezárkózott, még inkább karrierista lett. Azóta sem láttam egyetlen nővel sem. Soha! És ezzel egy időben egyre több időt töltött Tuckerrel. Meglátta benne a jó ügyvéd alapanyagot. Én meg ezzel szemben, csak a verseimet írtam, meg könyveket bújtam. Kevesebbet beszéltem. Kevesebbet beszéltünk. És szépen lassan eltávolodtunk. Olyan távolság volt ez, amit semmivel nem lehetett áthidalni már. Szeretett persze, de már semmi nem volt a régi.

És, hogy éppen akkor, mikor nekem a leginkább szükségem lett volna rá, mikor elveszítettem Édesanyámat... ez azt eredményezte, hogy már nem tudtam őt úgy hívni, ahogy azelőtt.

Persze ezekkel ő is nagyon jól tisztában volt. Azonban változtatni nem változtatott.

– Szóval azért jöttem, mert segítséget szeretnék kérni.

– Igen? Megrémítesz Luna!

– Semmi komoly, ne izgulj! Tudod Margaret lánya, Maud... kint él Ausztráliában...

– Luna, ne is folytasd!

– Miért? – kezdtem kétségbe esni... ez a hangnem nem tartogatott semmi jót.

– Tudod mi a véleményem az unokatestvéredről!

– De még végig sem mondtam!

– Az nem számít! A család azon része... – majd egy pillanatra megállt, hogy hogyan is folytassa...

Tudtam mit akar mondani. Hogy a család azon része egy csőcselék. Huligánok! Ugyanis Margaret és Marion azaz az Édesanyám testvérek voltak. Anya festészetet tanult, Margaret néni pedig zene Akadémiára járt. De persze a Holden ág teljesen semmibe vette a művészeket. Ez egyetlen ok, amiért mégis összeházasodtak a szüleim, az én

voltam. Ugyanis Marion az első néhány randi után teherbe esett. De Charles talán soha nem volt boldog... inkább csak sodródott az árral.

– De Maud férjhez megy, és én szeretnék elmenni az esküvőre.

– Nézd, tudod mi a véleményem. De az, hogy mit csinálsz a szabadidődben, vagy mire költöd a pénzed... egészen decemberig a te dolgod. Ami pedig utána következik, azt azt hiszem már rég megbeszéltük. Még valami?

– Nem lehetne, hogy csak egy kicsit félre tedd az ellenszenvet?

– Nem. Ott volt neki egy nagyon jó lehetősége Mathiassal. Ő meg mint egy hippi, össze vissza utazgatott, és végül elvált. Milyen dolog ez? A megfontoltság teljes hiánya! Nagyon nem szeretném, ha ilyen emberekről vennél példát.

Mondanám, hogy sokkolt, amit mondott. De az az igazság, hogy tisztában voltam azzal, hogy így gondolkodik róluk. Ezért is tartottam titokban még Tucker előtt is, hogy ismét felvettem Mauddal a kapcsolatot.

– Lenne rá esetleg valami lehetőség, hogy kölcsönadj nekem?

– Kölcsön? Luna, és mit gondolsz, hogy miből fizeted vissza?

– Mondj bármit, és megteszem Apa! – tudom, tudom azt mondtam, a lágyítás teljesen felesleges, de éreztem, hogy mindent be kell vetnem.

– Egy feltétellel. Ha megígéred, hogy Tuckerrel a dolgok komolyabbra fognak fordulni.

– Hogy ígérhetnék meg ilyet? – mondtam teljességgel ledöbbenve.

– Lányom, az egyetlen dolog, amitől biztonságban éreznék anyagilag, az a Tucker Greennel való házasság.

– Ezt nem értem! – Hüledeztem... Nem akartam hinni a saját fülemnek.

– Mivel nem úgy nézel ki, mint aki egy hamar el tudja tartani magát, így megnyugtatna a tudat, hogy egy olyan emberrel kötöd össze az életed, aki el fog tudni tartani. Mit gondolsz, én sem élek örökké! Mi lesz akkor veled, ha már nem tudok segíteni? Feléled az örökséged, és ennyi? És aztán? Együtt fogtok utazgatni céltalanul a többi hippivel?

Nem mertem mondani, hogy ez az utóbbi egy elég menő álomkép számomra.

– Szóval, ha most hazamegyek, és megkérem Tucker kezét, akkor adsz pénzt, jól értem? – már esküszöm nevettem kínomban.

– Nem mondom, hogy te kérd meg... de ha esetleg sor kerülne rá... akkor szeretném, ha igent mondanál.

– De Charles!

– Én elmondtam a feltételeimet. Tehetek még érted valamit?

Mielőtt a kérdőjelhez ért volna, már fel is állt, és jelezte, hogy részéről itt vége is a történetnek.

– Nem. Semmit.

Úgy hagytam el a szülői házamat, mint akit megmérgeztek. Szédültem, émelyegtem. Fel sem tudtam fogni, hogy ez a beszélgetés elhangzott. Ráadásul nem volt B tervem. Bárhogy törtem a fejem, semmi nem jutott eszembe.